

Sygn. akt V CSK 48/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa J. J.

przeciwko R. S.A. w R.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 czerwca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 21 września 2016 r., sygn. akt V ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Pozwana spółka złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 września 2016 r., którym Sąd ten, po rozpoznaniu sprawy na skutek apelacji obu stron od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 22 grudnia 2014 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 85 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 6 listopada 2009 r. oraz kwotę 19 609,98 zł z tytułu kosztów procesu i nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 7 177,91 zł z tytułu kosztów sądowych, oddalił apelację pozwanej i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 9 216,58 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego. Powołując się na obie podstawy określone w art. 398³ § 1 k.p.c., pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Twierdziła, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ zaskarżony wyrok w sposób oczywisty narusza „...przepisy prawa materialnego,

poprzez ich niewłaściwe zastosowanie oraz przepisy postępowania, przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zebranego w sprawie, bezpodstawne pominięcie istotnej części tego materiału i nierozpoznanie wszystkich zarzutów apelacyjnych podniesionych przez pozwaną w środku odwoławczym, a nadto nieustosunkowanie się w uzasadnieniu wyroku do granic zaskarżenia wyroku, a tym samym podstawy rozstrzygnięcia; skutkującymi dokonaniem nieprawidłowej kontroli apelacyjnej przez Sąd Apelacyjny (...).

Analiza wywodów zawartych w skardze kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła argumentów świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie wskazanej przez nią przesłanki uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżąca nie przytoczyła argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistości. Jej argumenty sprowadzają się jedynie do powtórzenia uzasadnienia przytoczonych podstaw kasacyjnych i zaprezentowania subiektywnej oceny podjętego rozstrzygnięcia. W swoich wywodach skarżąca zmierza natomiast do podważenia ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku, nie bacząc na regulację zawartą w art. 398³ § 3 k.p.c.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącą przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).